

V A R I A

Ensenyança i investigació en medicina

ELS que hagin seguit amb atenció el curs dels exercicis efectuats el darrer hivern a Madrid per a proveir per oposició gran nombre de Càtedres de Medicina vacants a les Facultats espanyoles, hauran observat amb tristesa, i altres també amb sorpresa, que moltes places van quedar desertes, unes per falta de concursants, altres per exclusió de tots ells després de l'exercici pràctic i altres també per no sobressortir cap dels opositors en forma que la seva candidatura es fés indiscutible. En certs casos l'opositor vencedor, sol o en lluita, s'ha apressat a demanar l'excedència, refusant l'exercici de la seva funció docent.

Les consideracions que podrien fer-se sobre l'atracció que en nostra joventut mèdica pot o no exercir la investigació acadèmica sobre el desinterès i el desig d'estudiar dels metges joves, o sobre la necessitat d'arribar el més aviat possible a una solució econòmica estable, que pot ésser o no la càtedra, i altres semblants, creiem que no toca l'entranya de la qüestió fonamental de la qual és un mer símptoma el desastrós resultat de les oposicions a Càtedra de medicina abans esmentat.

La pràctica de la medicina, decorosa i eficient, exigeix que els metges poseixin la màxima informació possible. És inexcusable la que podríem anomenar "renovació del lastre científic" de cada professional. Assabentar-se és el primer deure de tot metge, qualsevol que sigui el lloc i les circumstàncies en les quals exerceixi. Les revistes, les acadèmies, les consultes dignes en els companys, el tracte amb els especialistes, facilitaran sens dubte aquest perfeccionament constant. Però no n'hi ha prou. La pràctica individual, àdhuc l'"encertada i meritòria" de què parlen els estatuts de les nostres Reials Acadèmies, no és suficient avui dia perquè un metge es sostingui a la

deguda altura, com no assegura a la clientela la disposició de tots els mitjans de diagnòstic i de tractament exigible. En això es recolza la tendència que tant alarma els professionals d'altres països envers la socialització de la medicina.

No hi ha altra defensa contra aquesta tendència, imposada per la creixent complicació de la doctrina i la tècnica mèdiques, que el perfeccionament individual i la millora de les instal·lacions i serveis col·lectius. Cert que en els nostres dies no han faltat homes, com Mackenzie i Martinet, que solament amb la base d'una clientela particular, sense servei hospitalari de cap mena, han influït fortament en la Medicina, però són excepcions possibles en pobles ben organitzats des d'aquest punt de vista, representant tal volta una reacció contra els excessos de l'actuació mèdica col·lectiva. El metge acompanyat de l'aprenent, al qual instrueix visitant amb ell els seus malalts en llurs casos, és una figura pretèrita que no tornarà, si la Humanitat no cau novament en la barbàrie.

La pràctica plena de la medicina és impossible fora dels Hospitals. Consta que donem a la paraula hospital tota l'amplitud del seu sentit mèdic, d'hospital anglo-saxò, en tot i per tots, el que no exclou l'exercici en el mateix de la caritat en la seva concepció cristiana i llatina. Quan un Hospital està dotat d'un centre on s'ensenyin les ciències fonamentals, constitueixi una escola de Medicina.

Si aquesta és veïna d'altres centres d'ensenyament, pot ésser nomenada Facultat. L'ensenyança mèdica no és possible fora dels Hospitals; la investigació mèdica hi té l'ambient més favorable. Solament fa falta que l'Hospital no sigui un episodi en la vida de llurs metges, lloc on es passen menys hores a mida que hom va posant anys, lloc on solament es busca experiència o renom, al servei